

Δεν είμαστε λοιπόν μακριά από το να δούμε στη… μαρκίζα του Πανεπιστημίου Αθηνών το λογότυπο της Κόκα-Κόλα ή κάποιου άλλου ευγενούς χορηγού. Κάπως έτσι, υποστηρίζει η κυβέρνηση, λειτουργεί και ο υπόλοιπος «πολιτισμένος» κόσμος.

Χαριστική βολή στην εκπαίδευση

Η Παιδεία που σχεδιάζει να παρέχει στους πολίτες του ένα κράτος περιγράφει το ίδιο του το μέλλον. Στην προκειμένη περίπτωση, που το ελληνικό μέλλον είναι ήδη λεπτομερώς προσδιορισμένο από τα μνημόνια, τις δανειακές συμβάσεις και την εποπτεία των δανειστών για τα επόμενα πενήντα χρόνια, οι κυβερνητικές παρεμβάσεις για την Παιδεία μοιάζουν σαν δυο σταγόνες νερό με τα προγράμματα προσαρμογής που ακολουθούνται στην οικονομία. Στόχος είναι η υπονόμευση της γνώσης και το ξεπούλημά της στην αγορά. Με άλλα λόγια, η υποταγή της κοινωνίας στην προδιαγεγραμμένη της μοίρα.

Οι κυβερνώντες, αφού πούλησαν δάση, βουνά και παραλίες, αφού χάρισαν ή πακετάρουν για ξεπούλημα δημόσιες επιχειρήσεις και πόρους, αφού τίναξαν στον αέρα το όποιο σύστημα Υγείας οδηγώντας ανθρώπους (που αδυνατούν να πληρώσουν) στον Καιάδα, αποφάσισαν να δώσουν τη χαριστική βολή στα ανώτατα και ανώτερα εκπαιδευτικά ιδρύματα της χώρας, ολοκληρώνοντας το έργο της κατεδάφισης του δημόσιου χαρακτήρα της Παιδείας.

Σε σύσκεψη στο Μέγαρο Μαξίμου την περασμένη Παρασκευή ο πρωθυπουργός Αντώνης Σαμαράς, μαζί με τον αντιπρόεδρο της κυβέρνησης Ευάγγελο Βενιζέλο, τον υπουργό αναπληρωτή Οικονομικών Χρήστο Σταϊκούρα, τον υπουργό Παιδείας Ανδρέα Λοβέρδο και το γ.γ. Έρευνας και Τεχνολογίας Χρήστο Βασιλάκο, αποφάσισαν να εγκρίνουν την... αυτοχρηματοδότηση για τα ΑΕΙ και ΤΕΙ της Ελλάδας. Με άλλα λόγια, αποφάσισαν να βοηθήσουν την «αγορά» να ρυθμίσει κατά το συμφέρον (κέρδος) της ποιο πανεπιστήμιο χρειάζεται και πιο όχι, ποιο θα συνεχίσει να υπάρχει και ποιο όχι...

...Φιλοσοφική – Κόκα-Κόλα

Δεν είμαστε λοιπόν μακριά από το να δούμε στη... μαρκίζα του Πανεπιστημίου Αθηνών το λογότυπο της Κόκα-Κόλα ή κάποιου άλλου ευγενούς χορηγού. Κάπως έτσι, υποστηρίζει η κυβέρνηση, λειτουργεί και ο υπόλοιπος «πολιτισμένος» κόσμος.

Ο υπουργός Παιδείας μετά τη συνάντηση της περασμένης Παρασκευής συνόψισε τις αποφάσεις ως εξής: «Να προσαρμοστούμε σε όσα ισχύουν στις χώρες του δυτικού ημισφαιρίου και ιδιαίτερα στην Ε.Ε., να απελευθερώσουμε από την ενιαία αρχή πληρωμών τα ερευνητικά κέντρα του ιδιωτικού δικαίου, τα ινστιτούτα, τους ειδικούς λογαριασμούς των πανεπιστημίων, των ΤΕΙ και των ερευνητικών κέντρων που ανήκουν στο Δημόσιο» ανέφερε χαρακτηριστικά ο Ανδρέας Λοβέρδος, εξερχόμενος του Μεγάρου Μαξίμου. «Πλάι στο δυσμενές μέτρο της περικοπής των χρηματοδοτήσεων, που σε καμία περίπτωση δεν επιτρέπει να ιδρύονται νέα πανεπιστήμια, προσθέτουμε δυνατότητα να μπορούν να αυτοχρηματοδοτούνται απευθυνόμενα είτε σε προγράμματα της Ε.Ε. είτε στην ιδιωτική πρωτοβουλία».

Τί ακριβώς σημαίνουν όλα αυτά; Και είναι πράγματι αλήθεια ότι έτσι λειτουργεί ο υπόλοιπος πολιτισμένος κόσμος; Είναι άραγε αλήθεια ότι η αμερικανική μητρόπολη έχει παραχωρήσει τον στρατηγικό σχεδιασμό της γνώσης στην αγορά και τις εταιρείες; Μήπως συμβαίνει τελικά το αντίθετο;

Σε κάθε περίπτωση, δηλαδή και στην (αμερικανική) μητρόπολη αλλά και στην (ελληνική)

περιφέρεια, η νεοφιλελεύθερη επιλογή έχει έναν κοινό παρονομαστή, τον οποίο επιμελώς θέλει να κρύψει η ελληνική κυβέρνηση προβάλλοντας το μεταρρυθμιστικό της έργο στον χώρο της Παιδείας. Και αυτός ο κοινός παρονομαστής είναι απλούστατος: Όποιος διαθέτει χρήμα, μπορεί να έχει πρόσβαση στο πανεπιστήμιο. Οι υπόλοιποι στον Καιάδα, όπως ακριβώς – με ακόμη πιο άμεσο και οδυνηρό τρόπο – συμβαίνει ήδη στον χώρο της Υγείας: όποιος δεν έχει χρήματα, πεθαίνει σαν το σκυλί στ' αμπέλι!

Διάλυση με σχέδιο

Κανείς δεν μπορεί να υποστηρίξει ότι η κατάσταση στην Παιδεία ήταν άριστη. Αν ήταν τέτοια, η ελληνική κοινωνία δεν θα ξύπναγε μια ωραία πρωία δεμένη χειροπόδαρα με μνημόνια, δανειακές συμβάσεις και σε ασφυκτική εποπτεία από τους δανειστές. Όπως είπαμε και είναι κοινά αποδεκτό, με την Παιδεία που σχεδιάζει να παρέχει στους πολίτες του ένα κράτος περιγράφει το ίδιο του το μέλλον. Και το μέλλον που περιέγραψε η «σχεδιασμένη» από τις μεταπολιτευτικές κυβερνήσεις Παιδεία, είναι αυτό που ζούμε σήμερα …

Αυτό που ζούμε – όσο κι αν δεν μας αρέσει – είναι ο θρίαμβος του νεοφιλελευθερισμού, στον οποίο δεν χωρά ο δημόσιος χαρακτήρας της Παιδείας, ειδικά σε μια χώρα η οποία είναι χρεοκοπημένη.

Ο δημόσιος χαρακτήρας της Παιδείας περιγράφει μια φιλοσοφική προσέγγιση και μια πολιτική επιλογή για το όραμα οργάνωσης μιας κοινωνίας. Το σύνθημα «Ψωμί – Παιδεία – Ελευθερία» συνόψισε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο τις κοινωνικές διεκδικήσεις οι οποίες διαμόρφωσαν το λεγόμενο κοινωνικό μεταπολεμικό κράτος, στην Ευρώπη, την Ελλάδα και αλλού.

Οι κύριοι Σαμαράς – Βενιζέλος, αφού ολοκλήρωσαν την κατεδάφιση κάθε κοινωνικού χαρακτηριστικού του ελληνικού κράτους, πιστεύουν ότι ήρθε η ώρα να τελειώσουν και τυπικά με εναπομείνασες εκκρεμότητες. Η Παιδεία είναι μία από αυτές.

Η περικοπή πάνω – κάτω του 1/3 των πόρων για τη λειτουργία των ανώτατων και ανώτερων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων τα χρόνια του μνημονίου υπονόμευσε τα σαθρά θεμέλια του οικοδομήματος. Όπως και σε άλλους τομείς του κράτους (Υγεία, για παράδειγμα), με πρόσχημα και αφορμή δυσλειτουργίες και ανορθολογισμούς οι ελληνικές κυβερνήσεις των μνημονίων δεν ξεκίνησαν μια διαδικασία εξορθολογισμού και διορθώσεων. Αντίθετα, τίναξαν στον αέρα εκ θεμελίων τις υπάρχουσες δομές, χωρίς ταυτόχρονα να έχουν ένα σχέδιο αντικατάστασής τους. Για την ακρίβεια, είχαν ένα καθαρό και καλά κρυμμένο σχέδιο. Να

δημιουργήσουν το κενό (την ευκαιρία) για τη δραστηριοποίηση της ιδιωτικής πρωτοβουλίας. Με πιο απλά λόγια: Να μετατρέψουν την ευθύνη του κράτους απέναντι στους πολίτες του σε εμπόρευμα το οποίο θα διατίθεται σ' όποιον μπορεί να το αγοράσει.

ΥΓ.1: Παρά τα περί του αντιθέτου λεγόμενα, δεν είναι η αγορά αυτή που κάνει τις στρατηγικές επιλογές ακόμη και στη Μέκκα του καπιταλισμού. Τα μεγάλα αμερικανικά πανεπιστήμια, πολλά από τα οποία συγκαταλέγονται στα καλύτερα του κόσμου, δεν θα μπορούσαν να είναι αυτά που είναι δίχως τα ασύλληπτα ποσά κρατικού χρήματος (κυρίως του Πενταγώνου) για έρευνα. Εδώ, μάλλον η αγορά προσαρμόζεται στις στρατηγικές επιλογές του κρατικού κεντρικού σχεδιασμού. Με άλλα λόγια, το κράτος είναι αυτό που ορίζει τις προτεραιότητές του...

ΥΓ.2 Το ποιος ορίζει τις προτεραιότητες του ελληνικού κράτους, είναι μάλλον περιττό να το σημειώσουμε...

Πηγή:topontiki.gr